

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 7.11.2012
COM(2012) 650 final

2012/0309 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav

MOTIVERING

1. Allmän bakgrund och motivering till förslaget

I enlighet med artikel 62.2 b i i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen antog rådet förordning (EG) nr 539/2001¹ om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna (den så kallade negativa förteckningen, bilaga I) och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (den så kallade positiva förteckningen, bilaga II). Enligt artikel 61 i EG-fördraget ingår fastställandet av dessa förteckningar bland de stödåtgärder som är direkt knutna till den fria rörligheten för personer i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Den relevanta rättsliga grunden är nu artikel 77.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat *EUF-fördraget*).

Fastställandet av de tredjeländer vars medborgare omfattas av viseringskravet och de tredjeländer som är undantagna från detta krav görs genom en väl avvägd bedömning i varje enskilt fall av olika kriterier rörande bland annat till olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt Europeiska unionens yttre förbindelser med tredjeländer, samtidigt som hänsyn tas till konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten. Beträffande de kriterier som gäller allmän ordning och olaglig invandring bör särskild uppmärksamhet även riktas på hur säkra de resehandlingar är som utfärdats av berörda tredjeländer.

Eftersom de kriterier som fastställs i förordning (EG) nr 539/2001 kan utvecklas över tiden i förhållande till tredjeländer bör de negativa och positiva förteckningarna regelbundet ses över. I Stockholmsprogrammet som antogs i december 2009 begärde Europeiska rådet uttryckligen att kommissionen regelbundet ska se över förteckningarna över tredjeländer vars medborgare omfattas eller inte omfattas av viseringskravet i enlighet med lämpliga kriterier som rör olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet, med beaktande av unionens interna och externa politiska mål.

Förordning (EG) nr 539/2001 har därför ändrats åtta gånger² sedan den antogs, senast 2010 genom överföringen av Taiwan till den positiva förteckningen, och även i enlighet med resultatet av dialogerna om viseringsliberalisering, genom överföringen av Albanien och Bosnien och Hercegovina till den positiva förteckningen.

Europaparlamentet och rådet förhandlar för närvarande om ett antal ändringar av bestämmelserna i förordning (EG) nr 539/2001 på grundval av kommissionens förslag³. Det rör sig om att införa en skyddsklausul rörande viseringar för ett tillfälligt upphävande av viseringsundantaget för ett tredjeländ på den positiva förteckningen i en nödsituation, att stärka rättssäkerheten genom att fastställa regler för vissa situationer som ännu inte omfattas av förordningen och att anpassa bestämmelserna mot bakgrund av de senaste ändringar som

¹ EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

² Rådets förordningar (EG) nr 2414/2001 av den 7 december 2001 (EGT L 327, 12.12.2001, s. 1), (EG) nr 453/2003 av den 6 mars 2003 (EUT L 69, 13.3.2003, s. 10), (EG) nr 851/2005 av den 2 juni 2005 (EUT L 141, 4.6.2005, s. 3), (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006 (EUT L 363, 20.1.2006, s. 1), (EG) nr 1932/2006 av den 21 december 2006 (EUT L 405, 30.12.2006, s. 23), (EG) nr 1244/2009 av den 30 november 2009 (EUT L 336, 18.12.2009, s. 1), (EU) nr 1091/2010 av den 24 november 2010 (EUT L 329, 14.12.2010, s. 1) och (EU) nr 1211/2010 av den 15 december 2010 (EUT L 339, 22.12.2010, s. 9).

³ KOM (2011) 290 slutlig.

tillkommit genom Lissabonfördraget och sekundärlagstiftning, exempelvis viseringskodexen (rådets förordning (EG) nr 810/2009)⁴.

De förteckningar som bilagts förordning (EG) nr 539/2001 måste i allmänhet regelbundet ses över mot bakgrund av de relevanta ovan nämnda kriterier som anges i förordningen.

Översynen av de förteckningar som bilagts förordningen syftar därför till att

- utarbetandet av förteckningarna över tredjeländer överensstämmer med kriterierna i skäl 5 i förordningen, särskilt när det gäller olaglig invandring och allmän ordning samt överföringen av länder från den ena bilagan till den andra när så är lämpligt,
- förordningen, i överensstämmelse med artikel 77.2 a i EUF-fördraget, ingående fastställer om en tredjelandsmedborgare ska omfattas av eller undantas från viseringskravet.

2. Förslagets innehåll

2.1 Överföring av tredjeländer från den negativa förteckningen (bilaga I) till den positiva förteckningen (bilaga II)

I enlighet med strategin då förordning (EG) nr 539/2001 tidigare ändrats i samband med den regelbundna översynen av förteckningarna har kommissionen bitt medlemsstaterna uppge huruvida de anser att bilagorna till förordningen i sin nuvarande form motsvarar de kriterier som fastställs i förordningen. Några förslag inkom inte från medlemsstaterna om att överföra tredjeländer från den positiva till den negativa förteckningen. Kommissionen fick däremot förslag om att överföra ett antal tredjeländer från den negativa till den positiva förteckningen. Vissa tredjeländer riktade en direkt begäran till kommissionen om att överföras till den positiva förteckningen. De uppgifter som lämnades av medlemsstaterna (kommissionen mottog 20 svar) har analyserats tillsammans med uppgifter från andra källor, bl.a. från EU:s delegationer som ansvarar för de berörda tredjeländerna, och statistik från Eurostat rörande invandring, asyl och åtgärder för att bekämpa illegal migration⁵. Analysen har föranlett kommissionen att i detta skede dra slutsatsen att de länder och brittiska medborgare som förtecknas i avsnitten nedan bör överföras till den positiva förteckningen.

2.1.1 Önationer i Västindien

Kommissionen analyserade den tillgängliga informationen, bl.a. statistik, om vart och ett av de tredjeländer som föreslagits av någon medlemsstat. Särskild uppmärksamhet ägnades åt landets ekonomiska och sociala utveckling, risken för irreguljär invandring till Europeiska unionen, frågor rörande yttre förbindelser och regional enhetlighet.

Kommissionen drog slutsatsen att det inte längre var motiverat att medborgare i Dominica, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna samt Trinidad och Tobago omfattas av viseringskrav. Ett betydande antal medlemsstater föreslog att dessa länder skulle flyttas från den negativa till den positiva förteckningen. Dessa fem länder utgör inte någon risk för olaglig invandring eller hot mot allmän ordning och säkerhet för unionens medlemsstater, i enlighet

⁴ EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.

⁵ I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 862/2007 av den 11 juli 2007 (EUT L 199, 31.7.2007, s. 23)

med de kriterier som anges i skäl 5 i förordningen. Dessa tredjeländer är dessutom väletablerade demokratier. De har en hög levnadsstandard och utgör stabila, växande ekonomier i området. De har bevisat att de kan klara av den pågående globala ekonomiska krisen och förbättra sina redan goda förbindelser med både unionen och de internationella finansinstituten. Genom 2006 års översyn av förordning (EG) nr 539/2001⁶ överfördes redan fyra länder i samma region till den positiva förteckningen, och undantaget från viseringskravet för medborgare i dessa fyra länder har inte medfört några negativa konsekvenser när det gäller olaglig migration eller säkerhet. Dominica, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna samt Trinidad och Tobago föreslås därför bli överförda från den negativa till den positiva förteckningen.

Det kan också nämnas att fyra medlemsstater (Frankrike, Tyskland, Nederländerna och Spanien) är företrädare i Trinidad och Tobago. Endast en medlemsstat (Frankrike) har konsulat i Saint Lucia, som är ett populärt turistmål. Eftersom ingen medlemsstat är företrädare i Dominica, Grenada och Saint Vincent och Grenadinerna måste medborgare i dessa länder lämna in ansökan om Schengenvisering i utlandet, vilket medför betydande kostnader. Både Grenada och Saint Lucia har endast en representation i Schengenstaterna och en ambassad i Förenade kungariket.

I Trinidad och Tobago är alla EU-medborgare för närvarande undantagna från viseringskravet, men på olika villkor och för vistelser av olika längd (endast en månad för medborgare från Slovakien, Slovenien, Tjeckien, Polen, Bulgarien, Rumänien, Ungern, Litauen, Lettland och Estland). I de övriga fyra västindiska länderna är medborgare i unionens alla medlemsstater undantagna från viseringskravet för vistelser upp till 180 dagar.

Beträffande de kriterier som rör allmän ordning och olaglig invandring bör särskild uppmärksamhet även riktas på den säkerhet som erbjuds av resehandlingar som utfärdats av berörda tredjeländer. När förordningen senast ändrades meddelade kommissionen att överföringar till den positiva förteckningen i framtiden kan kopplas till att särskilda villkor rörande en säker utformning av resehandlingar uppfylls. Utfärdandet av biometriska pass har därför ställts upp som ett villkor för att länderna på västra Balkan ska överföras från den negativa till den positiva förteckningen, med tanke på bristerna i de tidigare passsystemen i den berörda regionen och de problem som de har medfört. Med hänsyn till den höga säkerheten i fråga om Caricoms resehandlingar, som utfärdas av de länder som berörs av denna ändring, samt den regionala enhetligheten i förhållande till en annan grupp länder i samma region som genom en nyligen genomförd ändring av förordning (EG) nr 539/2001 (genom förordning (EG) nr 1932/2006) överfördes till den positiva förteckningen, bör dock utfärdandet av biometriska pass inte vara ett krav för en överföring av Dominica, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Trinidad och Tobago. Dessa tredjeländer har mycket säkra maskinläsbara Caricompas och har för avsikt att ersätta sina pass med biometriska pass inom den närmaste framtiden.

För att sörja för enhetlighet med tidigare undantag från viseringskravet för länder i samma västindiska region, med tanke på att dessa undantag inte har medfört några negativa konsekvenser, och för att garantera full ömsesidighet med dessa länder i framtiden för viseringsfria korta vistelser på tre månader under en sexmånadersperiod (vilket för närvarande inte är fallet för Trinidad och Tobago), bör undantaget från viseringskravet för medborgare i dessa länder inte gälla förrän ett avtal om undantag från viseringskravet mellan Europeiska

⁶ Förordning (EG) nr 1932/2006 av den 21 december 2006 (EUT L 405, 30.12.2006, s. 23).

unionen och de berörda länderna har ingåtts och trätt i kraft.

2.1.2. Önationer i Stillahavsområdet

Efter att ha granskat kriterierna rörande olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt EU:s yttre förbindelser anser kommissionen att Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Samoa, Salomonöarna, Östtimor, Tonga, Tuvalu och Vanuatu bör överföras till den positiva förteckningen i förordning (EG) nr 539/2001.

Färsk statistik visar att inget av dessa länder utgör en källa till olaglig migration till EU.

De pass som utfärdas av dessa länder är maskinläsbara⁷ och innehåller ett tillräckligt antal säkerhetsdetaljer. Liksom ovan förklarades i fråga om önationerna i Västindien, bör utfärdandet av biometriska pass i önationerna i Stillahavsområdet inte vara ett villkor för att deras medborgare ska undantas från viseringskravet.

Endast två medlemsstater är företrädare i något av dessa länder, nämligen Portugal i Östtimor och Frankrike i Vanuatu. Medlemsstaternas begränsade närvaro i regionen kan ge upphov till betydande kostnader för dem som ansöker om Schengenvisering.

Fiji hör till denna region, men mot bakgrund av den nuvarande politiska situationen i landet och avsaknaden av framsteg när det gäller att uppfylla de grundsatser som anges i Cotonouavtalet förefaller det inte lämpligt att föreslå en överföring av landet till den positiva förteckningen.

Papua Nya Guinea är också beläget i regionen, men är mycket annorlunda med avseende på sin befolkningsstorlek och yta. Dessutom är de politiska förhållandena i landet svåra för närvarande, vilket utgör ett hinder i detta skede för att landet ska kunna upptas i den viseringsfria förteckningen.

Större delen av dessa önationer i Stillahavsområdet undantar de flesta medlemsstaters medborgare från viseringskravet. För att garantera full ömsesidighet med dessa önationer i Stillahavsområdet i framtiden för korta vistelser på tre månader under en sexmånadersperiod, samt sörja för enhetlighet med tidigare undantag från viseringskravet, bör undantaget från viseringskravet för medborgare i dessa länder inte gälla förrän ett avtal om undantag från viseringskravet mellan Europeiska unionen och de berörda länderna har ingåtts och trätt i kraft.

2.1.3. Särskilda kategorier av brittiska medborgare

Vid 2006 års översyn av förordning (EG) nr 539/2001⁸ försökte man klargöra situationen för brittiska medborgare som inte är medborgare i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i den mening som avses i unionsrätten. Vissa av dem (gruppen British Nationals (Overseas)) upptogs i förteckningen i ett nytt avsnitt i bilaga II, medan de övriga (British Overseas Territories Citizens som inte har rätt till bosättning i Förenade kungariket, British Overseas Citizens, British Subjects som inte har rätt till bosättning i Förenade kungariket och British Protected Persons) upptogs i förteckningen i ett nytt avsnitt i bilaga I. Denna

⁷ Kiribati håller på att, med stöd av Australiens immigrationsministerium, uppdatera utformningen av sina pass så att de blir maskinläsbara.

⁸ Förordning (EG) nr 1932/2006 av den 21 december 2006 (EUT L 405, 30.12.2006, s. 23).

differentiering bedömdes vid den tidpunkten vara nödvändig eftersom det bland annat ansågs föreligga en risk för olaglig invandring.

Statistiken för de tre senaste åren över fall av vägrad inresa vid gränsen och gripande av olagliga invandrare visar att brittiska medborgare som omfattas av viseringskravet inte utgör någon risk för olaglig migration till Schengenområdet, eftersom siffrorna är försumbara. Vissa av dessa personer har bosättningsrätt i Förenade kungariket. Dessutom är de flesta av dem bosatta på öar i Västindien (Bermuda, Turks- och Caicosöarna, Montserrat osv.), som har stora likheter med de länder i samma region som stegvis håller på att överföras till bilaga II (se punkt 2.1.1 ovan). Med tanke på den regionala enhetligheten bör dessa personer därför behandlas på liknande sätt. Antalet personer som ingår i de fyra grupper av brittiska medborgare som för närvarande anges i bilaga I beräknas vara mindre än 300 000.

Brittiska medborgares resehandlingar har en garanterat säker utformning, eftersom dessa handlingar har framställts i Förenade kungariket enligt strikta tekniska specifikationer. De är maskinläsbara och innehåller ett antal säkerhetsdetaljer.

2.2. Uppdatering av den negativa förteckningen (bilaga I): upptagande av Sydsudan

Den 9 juli 2011 förklarade Sydsudan sig formellt självständigt från Sudan, som finns med på den negativa förteckningen. Den 14 juli 2011 blev Sydsudan medlem i Förenta nationerna. Bilaga I måste därför ändras så att en hänvisning till Sydsudan införs.

3. De viktigaste organisationer och experter som rådfrågats

Medlemsstaterna har rådfrågats.

4. Konsekvensbedömning

Ej nödvändig.

5. Rättslig grund

Förordning (EG) 539/2001 byggde ursprungligen på artikel 62.2 b i i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Med tanke på ikraftträdandet av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) utgör detta förslag nu emellertid en utveckling av den gemensamma viseringspolitiken i överensstämmelse med artikel 77.2 a i EUF-fördraget.

6. Principerna om proportionalitet och subsidiaritet:

I förordning (EG) nr 539/2001 förtecknas de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna (den negativa förteckningen) och de länder vars medborgare är undantagna från detta krav (den positiva förteckningen).

Eventuella beslut om att ändra förteckningarna, att överföra länder från den negativa till den positiva förteckningen eller vice versa, omfattas av unionens exklusiva behörighet i enlighet med artikel 77.2 a i EUF-fördraget.

7. Val av regleringsform

Förordning (EG) nr 539/2001 måste ändras genom en förordning.

8. Budgetkonsekvenser

Den föreslagna ändringen påverkar inte unionens budget.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Förteckningarna över tredjeländer i bilagorna I och II till rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001⁹ bör vara, och fortsätta att vara, förenliga med de kriterier som anges i skäl 5 i den förordningen. Hänvisningar till tredjeländer, vilkas situation har förändrats vad gäller dessa kriterier, bör överföras från den ena bilagan till den andra.
- (2) Det är inte längre motiverat att medborgare i Dominica, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu och Östtimor omfattas av viseringskravet. Dessa länder utgör inte någon risk för olaglig invandring eller något hot mot allmän ordning i unionen i enlighet med de kriterier som anges i skäl 5 i förordning (EG) nr 539/2001. Följaktligen bör medborgarna i dessa länder vara undantagna från viseringskravet för vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader och dessa länder bör överföras till bilaga II.
- (3) Undantaget från viseringskravet för medborgare i Dominica, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu och Östtimor bör inte träda i kraft förrän bilaterala avtal om undantag från viseringskravet har slutits mellan unionen och de berörda länderna i syfte att sörja för full ömsesidighet.

⁹ EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

- (4) Statistiken visar att de grupper av brittiska medborgare som för närvarande anges i punkt 3 i bilaga I inte utgör någon risk för olaglig migration till Schengenområdet. De flesta av dem bor på öar i Västindien som har starka band och likheter med grannländer som är undantagna från viseringskrav. Följaktligen bör dessa grupper av brittiska medborgare vara undantagna från viseringskravet för vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader och dessa länder bör överföras till bilaga II.
- (5) Utveckling inom internationell rätt som medför förändringar i status eller benämning för vissa stater eller enheter bör återspeglas i bilagorna till förordning (EG) nr 539/2001. Sydsudan bör läggas till i bilaga I till den förordningen, eftersom landet förklarade sig självständigt den 9 juli 2011 och beviljades medlemskap i Förenta nationerna den 14 juli 2011.
- (6) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹⁰, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtalet¹¹.
- (7) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹², en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG¹³.
- (8) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i rådets beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/261/EG¹⁴.
- (9) Denna förordning utgör en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket¹⁵. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

¹⁰ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

¹¹ EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

¹² EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

¹³ EUT L 53, 27.2.2008, s. 1.

¹⁴ EUT L 83, 26.3.2008, s. 3.

¹⁵ EGT L 131, 1.6.2000, s. 43.

- (10) Denna förordning utgör en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket¹⁶. Irland deltar därför inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Irland.
- (11) Vad gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt.
- (12) Denna förordning utgör en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.1 i 2005 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 539/2001 ska ändras på följande sätt:

1. Bilaga I ska ändras på följande sätt:

- a) i punkt 1 ska hänvisningarna till Dominica, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu och Östtimor utgå och en hänvisning till Sydsudan införas,
- b) punkt 3 ska utgå,

2. Bilaga II ska ändras på följande sätt:

- a) i punkt 1 ska följande hänvisningar införas:

”Dominica*”,

”Grenada*”,

”Kiribati*”

”Marshallöarna*”,

”Mikronesien*”,

”Nauru*”,

”Palau*”

”Saint Lucia*”,

¹⁶ EUT L 64, 7.3.2002, s. 20.

”Saint Vincent och Grenadinerna*”,

”Samoa*”,

”Salomonöarna*”,

”Östtimor*”,

”Tonga*”,

”Trinidad och Tobago*”

”Tuvalu*” och

”Vanuatu*”.

* ”Undantaget från viseringskravet ska gälla från och med den dag då ett avtal om undantag från viseringskravet som ingås med Europeiska unionen träder i kraft.”

b) punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Brittiska medborgare som inte är medborgare i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i den mening som avses i unionsrätten:

British nationals (Overseas)

British overseas territories citizens (BOTC)

British overseas citizen (BOC)

British protected persons (BPP)

British subjects (BS)”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande

På Europaparlamentets vägnar

Ordförande